DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 17 mars 2005 *

I mål C-91/03,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG, som väckts den 28 februari 2003,

Konungariket Spanien, företrätt av N. Díaz Abad, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Carbery, F. Florindo Gijón och M. Balta, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: spanska.

med stöd av:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. van Rijn och S. Pardo Quintillàn, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och A. Colomb, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (referent) och J. Klučka,

generaladvokat: A. Tizzano,
justitiesekreterare: byrådirektören K. Sztranc,

med beaktande av det skriftliga förfarandet och efter att förhandling hållits den 11 november 2004,

och efter att den 13 januari 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Konungariket Spanien har väckt talan om ogiltigförklaring av punkt 6 i bilaga I till rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken (EGT L 358, s. 59) (nedan kallad den omtvistade förordningen).

Bakgrund och tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 2141/70 av den 20 oktober 1970 om fastställande av en gemensam strukturpolitik för fiskerinäringen (EGT L 236, s. 1) läggs principen om fritt tillträde till de vatten som lyder under medlemsstaternas suveränitet eller ligger under deras jurisdiktion fast.

3 I artikel 100.1 i akten om anslutningsvillkoren för Konungariket Danmark, Irland och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland till Europeiska gemenskaperna (EGT L 73, 1972, s. 14) (nedan kallad 1972 års anslutningsakt) görs ett undantag från denna princip. Undantaget består i att medlemsstaterna gavs rätt att fram till den 31 december 1982 i de vatten som lyder under deras suveränitet eller ligger under deras jurisdiktion, och som ligger inom en gräns på sex sjömil från kustmedlemsstatens baslinjer, begränsa fisket till de fartyg som traditionellt bedrivit sin verksamhet i dessa vatten.

4 Den 25 januari 1983 antog Europeiska unionens råd förordning (EEG) nr 170/83 om ett gemenskapssystem för bevarande och förvaltning av fiskeresurserna (EGT L 24, s. 1). Genom artikel 6.1 i denna förordning gavs medlemsstaterna rätt att behålla det system som anges i artikel 100 i 1972 års anslutningsakt och att utsträcka gränsen på sex sjömil från kusten som anges i nämnda artikel till upp till tolv sjömil avseende de vatten som lyder under deras suveränitet eller ligger under deras jurisdiktion.

5 I artikel 6.2 i samma förordning föreskrevs att "fiskeverksamhet som omfattas av de bestämmelser som anges i första punkten är underkastad de villkor som anges i bilaga I till denna förordning, i vilken det för varje medlemsstat fastställs geografiska områden inom andra medlemsstaters kustband där fiskeverksamhet bedrivs samt berörda arter". Denna bilaga har ändrats genom artikel 26 i akten om anslutningsvillkoren för Konungariket Spanien och Republiken Portugal samt om anpassningarna av fördragen (EGT L 302, 1985, s. 23) (nedan kallad 1985 års anslutningsakt).

6 I artikel 160 i 1985 års anslutningsakt, som utgör en övergångsbestämmelse, föreskrivs fiskebegränsningar utan att fiskezonen inom eller utom gränsen på tolv sjömil från baslinjerna särskilt anges.

7 I artikel 166 i nämnda anslutningsakt föreskrivs följande:

"Den ordning som definieras i artiklarna 156–164, inbegripet de ändringar som rådet kommer att kunna anta i enlighet med artikel 162, skall gälla till och med den dag då den period som fastställs i artikel 8.3 i förordning (EEG) nr 170/83 löper ut."

8 I artikel 8.3 i förordning nr 170/83 angavs följande:

"Under det tionde året efter den 31 december 1992 skall kommissionen till rådet ge in en rapport om den ekonomiska och sociala situationen i kustområdena på grundval av vilken rådet i enlighet med det förfarande som framgår av artikel 43 i fördraget antar de bestämmelser som efter utgången av den tioårsperiod som avses i denna bestämmelse, kan ersätta de bestämmelser som avses i artiklarna 6 och 7."

9 Den tidsfrist som avses i artikel 166 i 1985 års anslutningsakt var således den 31 december 2002, då även de bestämmelser som anges i artikel 160 i samma anslutningsakt upphörde att gälla.

10 I artikel 17 i den omtvistade förordningen föreskrivs följande:

"1. Gemenskapens fiskefartyg skall ha lika tillträde till vatten och resurser i alla gemenskapens vatten utom de som avses i punkt 2, med förbehåll för de åtgärder som vidtas enligt kapitel II.

2. Medlemsstaterna skall, från och med den 1 januari 2003 till och med den 31 december 2012, ha rätt att begränsa fisket i vatten upp till 12 sjömil från baslinjerna under deras överhöghet eller jurisdiktion till fiskefartyg som traditionellt fiskar i dessa vatten från hamnar vid den angränsande kusten, utan att det påverkar tillämpningen av arrangemangen för de av gemenskapens fiskefartyg som för andra

medlemsstaters flagg, enligt befintliga grannförbindelser mellan medlemsstater samt arrangemangen i bilaga I i [vilken] för varje medlemsstat fastställs geografiska områden inom andra medlemsstaters kustband där fiskeverksamhet bedrivs samt berörda arter.

...”

11 I bilaga I till nämnda förordning definieras villkoren för tillträde till kustbanden i den mening som avses i artikel 17.2 i samma förordning. Enligt punkt 6 i bilagan har spanska fiskefartyg rätt att fiska ansjovis i området från gränsen mellan Konungariket Spanien och Republiken Frankrike till 46° 08' N endast från och med den 1 mars till och med den 30 juni, och beträffande ansjovis som fiskas efter levande bete endast från och med den 1 juli till och med den 31 oktober. Vad beträffar sardiner kan de från dessa fartyg endast fiskas från och med den 1 januari till och med den 28 februari samt från och med den 1 juli till och med den 31 december. Dessutom skall fiske efter de ovannämnda arterna bedrivas i enlighet med och inom gränserna för det fiske som bedrevs under år 1984.

12 Genom att det i artikel 17.1 i den omtvistade förordningen föreskrivs fritt tillträde till vatten utom gränsen på tolv sjömil från baslinjerna av en medlemsstats kust (nedan kallat området utom gränsen på tolv sjömil), ersätter denna artikel vad beträffar spanska fiskefartygs tillträde till franska vatten de bestämmelser som infördes genom 1985 års anslutningsakt, bland annat genom artikel 160 i densamma. I denna bestämmelse föreskrevs begränsningar som motsvarar dem som fastställts i bilaga I till den omtvistade förordningen avseende området mellan sex och tolv sjömil.

13 Under de förhandlingar som föregick antagandet av den omtvistade förordningen anförde Konungariket Spanien att punkt 6 i bilaga I till utkastet till förordningen skulle ändras, i syfte att undanröja de begränsningar som anges i 1985 års anslutningsakt som tillämpades på spanska fiskefartyg i området mellan sex och tolv sjömil från den franska Atlantkustens baslinjer. Samma medlemsstat anförde även att villkoren för tillträde skall motsvara dem som gäller för franska fiskefartyg i spanska vatten.

14 Rådet beslutade att inte ändra nämnda punkt 6.

15 Konungariket Spanien ingav en förklaring där den angav sitt missnöje och "förbehöll sig rätten att väcka talan vid Europeiska gemenskapernas domstol om ändring av denna del av förordningen".

16 Det är under dessa omständigheter som Konungariket Spanien har beslutat att väcka förevarande talan.

17 Genom domstolens ordförandes beslut av den 30 juni och den 8 september 2003 gavs kommissionen och Republiken Frankrike rätt att intervenera i förevarande mål till stöd för rådets yrkanden.

Talan

18 Konungariket Spanien har anfört två grunder till stöd för sin talan. Dessa grunder skall prövas i omvänd ordning jämfört med den ordning i vilken de framställts.

Huruvida 1985 års anslutningsakt har åsidosatts

Parternas argument

19 Den spanska regeringen har gjort gällande att artikel 160 i 1985 års anslutningsakt, genom vilken begränsningar av tillträdet för spanska fiskefartyg till området inom gränsen på tolv sjömil från baslinjerna (nedan kallat området inom gränsen på tolv sjömil) av den franska kusten samt till området utom gränsen på tolv sjömil fastställts, upphörde att gälla den 31 december 2002, enligt bestämmelserna om en övergångsperiod som anges i artikel 166 i nämnda anslutningsakt. Begränsningarna avseende såväl området inom gränsen på tolv sjömil som området utom gränsen på tolv sjömil borde följaktligen inte längre gälla. Genom att dessa begränsningar kvarstår i den omtvistade förordningen har övergångsbestämmelsernas giltighetstid felaktigt utsträckts till att gälla längre än vad som anges i nämnda anslutningsakt.

20 Den spanska regeringen har dessutom anfört att det inte i någon särskild bestämmelse beträffande fiske av pelagiska arter i området inom gränsen på tolv sjömil ställs något krav på särskild förvaltning av detta område.

21 Rådet har gjort gällande att artikel 166 i 1985 års anslutningsakt inte har till syfte att begränsa gemenskapslagstiftarens behörighet efter den 31 december 2002. De

bestämmelser som antas på grundval av artikel 37 EG är nya bestämmelser vars lagenlighet endast kan bedömas med stöd av gällande bestämmelser i fördraget.

22 Rådet har dessutom preciserat att bilaga I till förordning nr 170/83 har ändrats genom artikel 26 i 1985 års anslutningsakt och genom kapitel XV i bilaga I till samma anslutningsakt. Nämnda artikel återfinns i del tre i samma anslutningsakt avseende anpassning av institutionernas rättsakter och inte i fjärde delen avseende övergångsbestämmelser. Rådet anser således att anpassningen av förordning nr 170/83 är obegränsad i tiden och inte kan anses utgöra tillfälliga åtgärder.

23 Enligt rådet omnämns inte bestämmelserna om tillträde till Republiken Frankrikes kustband i artiklarna 156–164 i 1985 års anslutningsakt. Det anser att det är orimligt att tolka artikel 166 i denna anslutningsakt på så sätt att den även avser upphörandet av en bestämmelse som det inte hänvisats till men som ingick i en förordning som ändrats med stöd av artikel 26 i nämnda anslutningsakt och vars innehåll återupptagits i den förordning som antagits på grundval av artikel 37 EG. Därutöver anser rådet att samma artikel 166 inte reglerar bestämmelserna avseende tillträde till kustbandet.

24 Rådet har dessutom gjort gällande att det inte föreligger någon rättslig grund för Konungariket Spaniens begäran att villkoren för fisket i kustbandet skall vara obegränsade i tiden.

25 Kommissionen, som har intervenerat till stöd för samtliga argument som framförts av rådet, anser framför allt att den spanska regeringen har gjort en felaktig tolkning av bestämmelserna i 1985 års anslutningsakt. Enligt kommissionen hänvisas det i artikel 166 i denna anslutningsakt inte till villkoren för de spanska fiskefartygens tillträde till vattnen vid den franska Atlantkusten i området inom gränsen på tolv sjömil. Genom nämnda anslutningsakt anpassas endast bilaga I till förordning nr 170/83, genom att den förteckning kompletteras där villkoren för tillträde till medlemsstaternas kustområden anges i detalj.

26 Den franska regeringen anser att anpassningen av förordning nr 170/83 har genomförts med tillämpning av artikel 26 i 1985 års anslutningsakt, som inte återfinns i fjärde delen i denna anslutningsakt som avser övergångsbestämmelser utan i del tre i samma anslutningsakt som avser anpassning av institutionernas rättsakter. Härav följer att de åtgärder som vidtas med tillämpning av denna artikel är obegränsade i tiden. Följaktligen kan punkt 6 i bilaga I till den omtvistade förordningen inte utgöra ett åsidosättande av övergångsbestämmelserna i 1985 års anslutningsakt.

Domstolens bedömning

27 Såsom den spanska regeringen och kommissionen underströk under förhandlingen skall det konstateras att artikel 160 i 1985 års anslutningsakt innehåller en bestämmelse som motsvarar den bestämmelse som är i fråga i förevarande fall och att det däri inte görs åtskillnad, med avseende på tillämpningsområdet, mellan vattnen i området inom gränsen på tolv sjömil och de vatten som finns utom denna gräns.

28 Det skall även konstateras att denna bestämmelse, som innefattas i fjärde delen i 1985 års anslutningsakt avseende övergångsbestämmelser, inte längre är tillämplig efter den tidpunkt som anges i artikel 166 i samma anslutningsakt, nämligen den 31 december 2002.

29 Av detta följer emellertid inte att gemenskapslagstiftaren inte kunde anta den omtvistade bestämmelsen inom ramen för sin behörighet enligt artikel 37 EG.

30 Att artiklarna 160 och 166 i 1985 års anslutningsakt saknar rättsverkan följer bland annat av den omständigheten att, vad beträffar området inom gränsen på tolv sjömil, bilaga I till förordning nr 170/83 har kompletterats med en bestämmelse som motsvarar den som är i fråga i förevarande fall med stöd av artikel 26 i 1985 års anslutningsakt, varför det står klart att nämnda bestämmelse omfattas av den behörighet som tillkommer gemenskapslagstiftaren i enlighet med artikel 37 EG.

31 Av det ovanstående följer att talan inte kan bifallas på den grunden att 1985 års anslutningsakt har åsidosatts.

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts

Parternas argument

32 Den spanska regeringen har anfört att punkt 6 i bilaga I till den omtvistade förordningen innebär begränsningar som vare sig föreligger beträffande tillträde för franska fiskefartyg till det spanska kustbandet eller beträffande tillträde för andra medlemsstaters fiskefartyg till andra staters kustband. Den har konstaterat att Konungariket Spanien är den enda staten som har begränsat tillträde till grannstatens kustband. Den har härav dragit slutsatsen att den är föremål för

diskriminering, vilket strider mot likhetsprincipen i artikel 12 EG och i artikel 34.2 EG avseende den gemensamma jordbrukspolitiken och fisket.

33 Den spanska regeringen har preciserat att om bestämmelserna om den gemensamma politiken tillämpas olika för olika områden eller regioner skall det bestämmas utifrån objektiva kriterier, så att det sker en rimlig fördelning av för- och nackdelar mellan de berörda, utan åtskillnad mellan medlemsstaterna. I förevarande fall föreligger det enligt denna regering inte några sakliga skäl för särbehandling.

34 Den spanska regeringen har dessutom gjort gällande att de begränsningar av tillträdet som gällde för fartygen vid Konungariket Spaniens anslutning till gemenskapen kvarstår, utan hänsyn till att övergångsperioden har löpt ut. Vidare avser det avtal som gemenskapen och Konungariket Spanien ingick den 15 april 1980, och som godkändes genom rådets förordning (EEG) nr 3062/80 av den 25 november 1980 om ingående av ett fiskeavtal mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Konungariket Spanien (EGT L 322, s. 3), endast det ekonomiska området, som sträcker sig 200 sjömil ut från kusten.

35 Rådet har anfört att det är tillräckligt att granska bilaga I till den omtvistade förordningen för att konstatera att bestämmelserna om tillträde inte är ömsesidiga. Tillträdet är i flera fall begränsat med avseende på arter och i vissa fall begränsat i tiden.

36 Orsaken till att nämnda begränsningar har införts är en strävan efter att bevara den traditionella fiskeverksamheten i nämnda områden. Vid upprättandet av förteckningen över begränsningarna har hänsyn inte tagits till sådana förhållanden att stater är grannstater eller huruvida stater har beviljat varandra ömsesidiga rättigheter.

37 Således bibehålls samma villkor för tillträde för Konungariket Spaniens fartyg som dem som gällde från denna stats anslutning till gemenskapen fram till dess att den omtvistade förordningen antogs. Rådet har dessutom preciserat att det fiskeavtal som gemenskapen och Konungariket Spanien ingick den 15 april 1980 inte innebar att denna stats fartyg hade obegränsat tillträde till det franska kustbandet före denna anslutning.

38 Rådet anser följaktligen inte att Konungariket Spanien är föremål för diskriminering utan att det behandlas på ett objektivt sätt som motsvarar hur övriga medlemsstater behandlas.

39 Rådet har dessutom gjort gällande att sökanden inte har förklarat på vilket sätt rådet, genom att anta den omtvistade förordningen, har agerat på ett uppenbart olämpligt sätt vid utövandet av sin behörighet. Rådet har erinrat om att även om fritt tillträde gäller för samtliga gemenskapens fartyg i området utom gränsen på tolv sjömil från medlemsstaternas baslinjer gäller däremot att tillträdet till området inom gränsen på tolv sjömil begränsas till de fiskefartyg som traditionellt fiskar i dessa vatten från hamnar vid den angränsande kusten. Följaktligen innebär den omständigheten att fartyg som inte hör till de hamnarna har begränsat tillträde till dessa vatten att de har en privilegierad rättslig ställning. Endast spanska fartyg har tillträde till det franska området inom gränsen på tolv sjömil.

40 Kommissionen har gjort gällande att den grund som Konungariket Spanien har anfört grundar sig på en missuppfattning av samtliga relevanta bestämmelser. Den har betonat hur olika de bestämmelser är till sin karaktär som är tillämpliga avseende tillträde till vatten och resurser i området inom gränsen på tolv sjömil, å ena sidan, och området utom denna gräns, å andra sidan. Begränsningen av tillträdet grundas på sakliga skäl som är knutna till bevarandet av gemenskapens mest känsliga fiskevatten, såsom de som är kustnära, och socioekonomiska hänsyn avseende skydd av det småskaliga fisket. Den anser, till skillnad från den spanska regeringen, att förlängningen till den 31 december 2012 av giltighetstiden för

bestämmelserna om begränsat tillträde till de vatten som lyder under övriga medlemsstaters suveränitet eller ligger under deras jurisdiktion klart följer av förordningens ordalydelse, bland annat av fjortonde skälet i densamma. Den anser således att det föreligger ett sakligt skäl för att göra åtskillnad mellan de bestämmelser som är tillämpliga på området inom gränsen på tolv sjömil och de som är tillämpliga på området utom gränsen på tolv sjömil. Den har preciserat att rådet har beaktat traditionella villkor för tillträde som förelåg före Konungariket Spaniens anslutning till gemenskapen, som har ett samband med grannförbindelser, vid fastställandet av villkoren för tillträde för spanska fartyg till franska kustvatten.

41 Den franska regeringen har gjort gällande att det mål som eftersträvas genom den omtvistade förordningen bland annat är att på ett hållbart sätt bevara traditionell fiskeverksamhet och att det följaktligen är olämpligt att tillämpa kriterier som grundas på ömsesidighet.

42 Samma regering har dessutom framhållit att de franska fartygen endast har tillstånd att fiska pelagiska arter i området mellan sex och tolv sjömil från den spanska kustens baslinjer. Vidare ger den omtvistade förordningen samma möjligheter till tillträde som de spanska fartygen har haft sedan deras medlemsstats anslutning till gemenskapen. Härav har den dragit slutsatsen att denna stat inte har utsatts för diskriminering.

Domstolens bedömning

43 Enligt fast rättspraxis innebär icke-diskrimineringsprincipen att lika situationer inte får behandlas olika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se dom av den 25 november 1986 i de förenade målen 201/85 och 202/85, Klensch m.fl., REG 1986, s. 3477, punkt 9; svensk specialutgåva, volym 8, s. 729).

44 Vad beträffar området inom gränsen på tolv sjömil, ges medlemsstaterna i artikel 17.2 i den omtvistade förordningen uttryckligen rätt att begränsa fisket i detta område till fartyg som traditionellt fiskar i dessa vatten från hamnar vid den angränsande kusten. I denna bestämmelse anges emellertid även att detta inte får påverka tillämpningen av arrangemangen för de av gemenskapens fiskefartyg som för andra medlemsstaters flagg, vilka innebär att fiske i områdena inom gränsen på tolv sjömil är tillåtet enligt befintliga grannförbindelser mellan medlemsstater. I bilaga I till den omtvistade förordningen, till vilken det hänvisas i artikel 17.2 i denna förordning, fastställs för varje medlemsstat geografiska områden inom andra medlemsstaters kustband där fiskeverksamhet bedrivs samt berörda arter.

45 Det skall dessutom erinras om att det i fjortonde skälet i den omtvistade förordningen föreskrivs att "[d]e bestämmelser om ett begränsat tillträde till resurserna inom medlemsstaternas tolvmilsgränser har fungerat tillfredsställande och gynnat bevarandet genom att inskränka fiskeansträngningen i den känsligaste delen av gemenskapens vatten och bevara den traditionella fiskeverksamhet som den sociala och ekonomiska utvecklingen av vissa kustsamhällen är starkt beroende av" och att "[d]e ... därför [bör] fortsätta att gälla till och med den 31 december 2012".

46 Den spanska regeringen har inte ifrågasatt de grundläggande principer som ligger till grund för de bestämmelser som är tillämpliga på områdena inom gränsen på tolv sjömil och som fastställts genom den omtvistade förordningen.

47 Den anser dock att rådet, genom att anta punkt 6 i bilaga I till den omtvistade förordningen, har utsatt Konungariket Spanien för diskriminering som strider mot

likhetsprincipen i artikel 12 EG och i artikel 34.2 EG avseende den gemensamma jordbrukspolitiken och fisket.

48 Den har bland annat gjort gällande att om bestämmelserna om den gemensamma politiken tillämpas olika för olika områden eller regioner skall tillämpningen grundas på objektiva kriterier, så att det sker en rimlig fördelning av för- och nackdelar mellan de berörda, utan åtskillnad mellan medlemsstaterna. I förevarande fall föreligger det enligt denna regering inte några sakliga skäl för särbehandling.

49 Detta resonemang kan inte godtas.

50 Som rådet, kommissionen och den franska regeringen har framhållit har de bestämmelser som är tillämpliga på områdena inom gränsen på tolv sjömil, som anges i artikel 17.2 i den omtvistade förordningen, till syfte att bevara den känsligaste delen av gemenskapens vatten samtidigt som hänsyn tas till att det är nödvändigt att bevara den traditionella fiskeverksamheten.

51 Ett sådant syfte medför inte i sig att kriterier om ömsesidighet skall tillämpas.

52 Den spanska regeringen har under alla omständigheter inte visat att rådet har frångått det syfte som har gjorts gällande genom att anta punkt 6 i bilaga I till den omtvistade förordningen.

53 Det framgår vidare av bilaga I till den omtvistade förordningen att även tillträdet till andra medlemsstaters kustband än Republiken Frankrikes, för gemenskapens fiskefartyg, är begränsat i tiden och begränsat med avseende på arter.

54 Dessutom skall det erinras om att punkt 6 i bilaga I till den omtvistade förordningen endast innebär att giltighetstiden för de bestämmelser som har varit i kraft sedan Konungariket Spaniens anslutning till gemenskapen förlängs.

55 Under dessa omständigheter kan talan inte bifallas på den grunden att icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts.

56 Av det ovanstående följer att Konungariket Spaniens talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att Konungariket Spanien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Spanien har tappat målet, skall det bära sin rättegångskostnad och ersätta rådets rättegångskostnad. I enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall medlemsstater eller institutioner som intervenerat bära sina rättegångskostnader. Kommissionen och Republiken Frankrike, som intervenerat i målet, skall således bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar domstolen (andra avdelningen) följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Konungariket Spanien skall bära sin rättegångskostnad och ersätta Europeiska unionens råds rättegångskostnad.

3) Republiken Frankrike och Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter